

Mina olen Helen. Ma olen 10.a. Lastekaitsetöötaja töi mu eile turvakodusse. Ta rääkis minuga, et sellist elu nagu ma elan, ei tohiks üks laps elada ja seepärast peab ta mu turvakodusse viima. Mu ema on paar päeva olnud kadunud ja ma olin üksi kodus, ei käinud koolis ja õpetaja helistas lastekaitsetöötajale. Mitte keegi ei tea, kus mu ema on. Mul on suur mure tema pärast.

Me elame emaga ühes väikeses toas. Selle maja igal korrusel on pikad koridorid ja kahel pool on toad. WC-s, pesemas ja süüa tegemas saab käia koridori lõpus. Ma pole oma koju kedagi külla kutsunud, sest mul on häbi. Mitte keegi mu klassist ei ela sellises kohas.

Minu ema joob palju. Alkoholi. Lastekaitsetöötaja räägib, et ta joob, sest on haige. Ma ei saa sellest aru. Emal pole ju palavikku, kuidas ta haige saab olla. Tihti tuleb meie koju palju inimesi ja nad hakkavad emaga koos jooma. Ma püüan ikka magama jääda, kuid see on raske. Nii suur lärm on. Ema sõbrad jäävad mõnikord mitmeks päevaks meie juurde ja ema unustab siis minu ära.

Mõnel öösel pole meil kedagi külas, aga ma ei saa ikka magada. Mul on õudne tunne, selline tunne, et kohe juhtub midagi hirmsat. Siis ma ei julgegi magama jääda. Tegelikult ükskord juhtus kole asi ka, äkki sellepärast on mul selline tunne. Olin tänavalt leidnud ühe kassipoja, tõin ta tuppa ja jäin magama. Hommikul rääkis ema, et kassipoeg kukkus öösel aknast välja. Ma otsisin kassi akna alt, aga ei leidnud.

Mul on koolis raske. Eelmisel aastal oli lihtsam, tegin kodused tööd ära enne tunde garderoobis või vahetunni ajal. Sel aastal ei saa ma enam kõigest aru, aga ei julge õpetajale seda öelda.

Olen käinud tänaval plastpudeleid korjamas, kui need ära viia, siis selle eest saab süüa osta. Ma ostan igasuguseid asju, mida selle raha eest saab, kuid minu lemmikud on kiirnuudlid. Ma ei panegi neid alati vette keema, ka niisama süües võtavad nad söögiisu ära.

Emaga on vahel olnud ka täitsa tore. Me oleme temaga seenel käinud ja pärast seenekastet teinud. Marjul oleme käinud ja pärast turul marju müünud. Ema ütles siis, et oleme üks pere ja peame koos mõtlema, kuidas toiduraha saada. Ükskord, kui meil oli kapis ainult jahu, ütles ema, et tegelikult saab ka jahust ja veest väga häid pannkooke, tuleb lihtsalt taignasse palju suhkrut panna. Pannkoogid tulidki head. Kunagi, kui olin väike, pidas ema mu sünnipäeva.

Nüüd on ta kuskile ära läinud ja ma olen turvakodus. Lastekaitsetöötaja räägib, et mulle otsitakse hooldusperet.

Üleeile jäid meil viimased tunnid ära ja mu klassiõde kutsus mind enda juurde. Ma olin ta juures terve päeva. Klassiõdel on oma tuba. Toa seintel on palju joonistusi, klassiõde käib kunstiringis, ta tahab täiskasvanuna moekunstnikuks saada. Akna ees olid huvitavad suurte lilledega kardinad, klassiõde rääkis, et nad olid emaga need kardinad koos teinud, ema õmbles ja tema joonistas lilled. Kunstiringis oli just õpetatud, kuidas saab kangale maalida.

Kui ta ema tuli koju, hakkas ta meile süüa tegema, küsis veel minu käest, kas ma tahaksin rohkem makarone või kartulit. Muidugi tahan ma makarone rohkem :), nii ütlesingi. Kui sõime, küsis ema klassiõe käest, et kuidas tal matemaatika tunnikontroll läks, kas eilsest õppimisest oli kasu. Ja veel tahtis ema teada, kas klassiõe pinginaaber on terveks saanud.

Klassiõe juures oli kuidagi nii rahulik ja hea olla.

Ma ei tea, kas selliseid hooldusperesid on olemas.